

Tjaša Mislej

SKLADIŠČE

OSEBE

Štiri delavke v skladišču hipermarketa:

EVELIN, 27

MARIA, 28

SUZI, 35

VERA, 57

Druge osebe so še (lahko en igralec za vse):

KUPEC

BIGI, novi skladiščnik

NOVINAR

Prva izmena

SUZI: Khm.

EVELIN: Jaz bom začela.

SUZI: Ne, jaz bi.

EVELIN: Ne, jaz!

SUZI: Zakaj moraš bit vedno ti prva?

EVELIN: Ker sem se prva javila. Marš.

VERA: A lahko nehata?

SUZI: Ni fer!

VERA: No, no, mir! Kaj bi se spodobilo za uvod?

EVELIN: Predstavitev! Jaz sem prva!

MARIA: Če mene vprašate, ki nekaj vem o teh zadevah, ne rabimo uvoda. Lahko začnemo kar tako, na sredi stvari, na sredi –

EVELIN: Ona mora vedno nekaj zakomplicirat! Jaz sem na vrsti. Jaz sem Evelin in delam v skladišču. Ampak to samo začasno, dokler ne najdem boljšega.

VERA: Naj sanja, punči. Ampak veste, kako gre ... Sanja svinja kukuruz!

EVELIN: Nesramne so. Ne pustijo mi, da povem. Delam v skladišču trgovine. Ogromne trgovine.

SUZI: Res ogromne!

EVELIN: Ne prekinjaj. Kje sem ostala? Ja, ogromna trgovina. Ena taka veleblagovnica. Ne, tista boljša beseda ... Kako že?

MARIA: Hipermarket!

EVELIN: To, ja! Delam v skladišču hipermarketa. Ampak ne bom več dolgo. Ne bom se zataknila tukaj, kot nekatere ...

VERA: Si končala? Začni zlagat, konzerve se ne bodo same zložile!

SUZI: Petsto škatel rdečega fižola za zložiti!

MARIA: Država uvoza: Čile.

SUZI: Ta fižol je videl več sveta kot jaz. Sem Suzi in delam v skladišču veleblagovnice.

EVELIN: Hipermarketa!

SUZI: Oprosti. Ime mi je Suzi in delam v skladišču hipermarketa.

VERA: Tudi jaz.

EVELIN: Tudi Vera in tudi Marička.

MARIA: Maria!

EVELIN: A je važno?

VERA: Vera sem. Čeprav imam samo še par let do penzije, moram premetavat te preklete škatle. Križ me bo fental!

SUZI: Na komisiji so ji zavrnili prošnjo za invalidsko.

EVELIN: Saj ji nič ni! Stara je bolj živahna kot me.

VERA: Vsak dan zlaganje, pakiranje, deklariranje. Mečemo škatle, gor in dol, gor in dol, gooor in dol.

SUZI: Boljše to kot blagajna.

VERA: Ne klič hudiča! Ker sem najdlje tu, sem vodja izmene. In zato me včasih kličejo na blagajno. Ni hujšega, vam povem.

EVELIN: Brez skrbi, ne boš več dolgo. Poslovodja mi obljublja napredovanje.

VERA: Eh, boš morala pa še kaj škatel okoli obrnit!

SUZI: In ta prave nalepke na ta prave konzerve limat!

EVELIN: Ja, ja, ja. Ta prave nalepke na ta prave artikle ...

VSE: ... In prave artikle na ta prave police!

VERA: Tale tukaj je pa ta fina! No, kar sama povej.

MARIA: Ime mi je Maria. V bistvu ne vem, kdo sem. Vem samo, da moram ...

VERA: Študentka je.

EVELIN: O, ne. Je že diplomirala.

SUZI: Visoko študirana ... Kako že? Magistra književnosti in literature?

EVELIN: Koza! Primerjalne književnosti in literarne teorije!

MARIA: Želim si pisat. Rada bi pisala.

SUZI: Pisateljica! Kako nobel se to sliši.

EVELIN: Jaz ne rabim faksa, da delam tu.

VERA: A ne bi rajši manj govorile in več delale, a?!

MARIA: Moje sodelavke so včasih tako ...

pride KUPEC

EVELIN: Kaj bi pa tale rad zdaj ...

KUPEC: A sem že jaz na vrsti?

EVELIN: Ne!

SUZI: Vi pa sploh ne delate tu.

KUPEC: No, sem mislil, da bi samo povedal ...

EVELIN: Ne zdaj!

VERA: Ta gospod sploh ne dela v skladišču. Kdaj pa kdaj pride noter.

SUZI: Po pomoti!

EVELIN: Vstop za nezaposlene prepovedan.

KUPEC (odhaja): Dobro, že grem. Danes ste pa našpičene ... Bog vam daj miru!

EVELIN: No, samo da je šel.

VERA: Kaj si pa mislijo? Da bo kar vsaka stranka po skladišču stikala.

EVELIN: Ej, babe! A ne bi moral že zvonit zvonec za malco?

SUZI: Ja, ura je cajt!

MARIA: Takoj bi rade malco.

VERA: Da ne bo kake pomote. Me smo tukej že cel dan.

SUZI: Od jutra!

EVELIN: Zakaj pa potem ni zvonca?

VERA: Ni čudno, da mi kruli.

EVELIN: Kje je zvonec?!

Zvonec

MARIJA: Evo.

VERA: Končno!

EVELIN: Malica! Stara vedno je svoj sendvič. Isti sendvič. Že 30 let.

VERA: Kaj pa ti veš?

EVELIN: Posebna salama, majoneza, kumarice. A je res? Pa žemlja od včeraj.

VERA: Moja stvar!

SUZI: Jih dobimo znižane. Dober tek!

EVELIN: Suza!

SUZI: Ja?

EVELIN: Daj, greva se.

SUZI: A zdaj? Čik bi pokadila.

EVELIN: Itak ne smemo več zares kadit. Daj, pridi.

SUZI: Okej, naj ti bo! A spet talk show?

EVELIN: Ja. Ti začneš.

SUZI: ?

VERA: Suzi kot običajno ne ve, kaj bi.

EVELIN: Začni, no.

SUZI: Ne vem ...

EVELIN: Začni, začni, začni!

SUZI: Dobro, okej. Kako se že reče? Spoštovana publika, dragi gledalci ...

EVELIN: Tako, ja!

SUZI: V čast mi je, da je danes z nami posebna gostja. V redu?

EVELIN: Daj naprej.

SUZI: Torej ... danes je tukaj z nami ena zelo slavna oseba.

EVELIN: Ja, hvala, hvala.

SUZI: Hvala, da ste prišli. Res hvala.

EVELIN: Oh, seveda. Hvala.

SUZI: Hvala –

EVELIN: Naprej, no! Povej ljudem, kdo sem jaz.

SUZI: Ja ... Vi ste ... Z nami je ena zelo znana in slavna igralka!

EVELIN: Tako, ja! Zdaj pa me vprašaj nekaj.

SUZI: Okej okej ... Em ...

EVELIN: Hitro. Vprašaj nekaj, da bo ljudi ganilo, a veš. Nekaj, da se ti jaz odprem.

SUZI: Em ... Ne vem, kaj bi vprašala. Jaz nič ne vem. Vse je tko čudno. Oprosti.

EVELIN: A moraš vse pokvarit? Gremo se kaj drugega. Vera, kaj si včeraj gledala po TV?

VERA: Nič.

SUZI: Kaj? Kako? Nič?

EVELIN: Laže. Stara ne dela drugega, ko da gleda TV. Veri, ko ti doma ne boš gledala TV-ja, bodo ribe poletele v zrak! Maria?

EVELIN: Maria?!

MARIA: *Večkrat si je domišljala, kako bo zgoraj, a nikoli si ni mogla predstavljati, da bo tako ... tako nadzemeljsko in do bolečine lepo. Med hojo so bile njene misli svinčeno pritrjene na vrh. Ko je stala na gori Huascarán v Peruju in kot ženska dosegla rekordno višino, se je tudi sama za en hip počutila kot del nesmrtné lepote vršaca, kot nekaj dovršenega. Ženski rekord ji ni bil dovolj, kmalu je začela sanjati o tem, da bi se povzpela višje, najvišje od vseh ljudi na svetu. To jo je pomirjalo. Ta občutek nedotakljivosti, neranljivosti, kot bi našla čašo nesmrtnosti.*

EVELIN: Meri pač rada napleta o stvareh, ki jih nihče ne razume in nobenega ne zanimajo. Se opravičujem, ampak tako je.

VERA: Pusti jo, naj čečka, če ji paše.

SUZI: Ona piše pomembno knjigo o pomembnih ženskah. O ženskah, ki so videle kaj sveta. A sem prav povedala, Mariči?

EVELIN: Ja, ja ... Kot da nismo že stokrat slišali. O ženskah junakinjah! To je zdaj moderno baje.

MARIA: Kaj pa ti veš!?

EVELIN: Kaj se gremo? Nimamo velik časa. Suza, daj idejo.

SUZI: Čaki ... Em, ne morem se nič spomnit. Oprosti.

EVELIN: Koza.

VERA: Uboga Suzi.

EVELIN: Kaj se gremo? Kaj se gremo?! Že vem! Top model, pejmo se top model!

SUZI: Aja? Ne vem ...

EVELIN: Me tri bomo tekmovalke za next top model, Vera bo pa sodnica.

SUZI: Samo nekaj bi rekla, če lahko. Ne moremo bit manekenke v teh haljah.

EVELIN: Prav imaš. Ajde, halje dol! Ti tud, Maria. Si slišala, haljo stran! Hitro, čas preganja.

MARIA: Ne. Halja mora bit ves čas gor, remember?

EVELIN: Kako me zajebava ... Odmor imamo! A ti veš, kaj je to odmor? Slekla boš to grdo haljo, a si slišala?

MARIA: Ne bom, pust me! Nehaj!

EVELIN: Daj to dol!

MARIA: Ne!

VERA: Kakšna grobijanka! Človek ne more verjet. Taka luštna punca, pa tako groba. Včasih so ble punce drugačne.

EVELIN: Samo igra je! Chillax, stara! Okej, pa bodi grdo oblečena, tvoja stvar.

Zvonec

EVELIN: Ne!

MARIA: Super.

SUZI: Zvonec, zvonček ...

VERA: Madona, nisem utegnila niti ...

EVELIN: Bomo potem naprej. Tamala itak spet ni počela NIČ. A moraš vedno samo stat ko en kup nesreče? V svoji grdi delavski halji in svojih ogabnih delavskih coklih in s svojim dolgočasnim delavskim frisom.

MARIA: Daj, razpoči se. Ona meni tamala, pa najmlajša je tukej.

VERA: Zdaj pa zadost! Halje nazaj in delat! Nikamer ne gremo, dokler ne zrihtamo.

SUZI: Ja, ja, ja. Brez dela ni jela.

MARIA: Kdor ne dela, naj ne je!

EVELIN: Mater, nikol ne bomo prišle ven. Tega živ človk ne more zložiti.

SUZI: Pa aleluja in bog pomagej!

VERA: Če bi manj govorile in več delale ...

MARIA: Bi blo drugač! Ja, ja, ja ...

SUZI: Ja, ja.

EVELIN: Ja!

—

VERA: Kaj so težke škatle! Bi rekla, da je not železo ...

SUZI: Vera, kaj boš kuhala v nedeljo?

VERA: Oh, kje je še to! Odvisno ali bo staremu pasal riž ali krompir.

SUZI: Jaz študiram, da bi delala filane paprike. Jih mammo ravno v akciji.

VERA: Zdaj ni sezona. Niso dobre zdaj.

SUZI: So pa v akciji.

EVELIN: Ne že spet. Ne, to sploh ne gre.

VERA: Napravi rajši segedin. Zelje mammo tud v akciji.

SUZI: Mah, ne vem ...

VERA: Ti jaz povem, kako je treba segedin. Najprej popražiš čebulco, potem vržeš noter še malo nadrobno nasekljanega korenčka, ampak mora bit res na drobno ...

EVELIN: Cele dneve poslušam eno in isto. Vedno se pogovarjata o hrani. Kaj boste doma kuhal, kaj boste žrl, kaj boste sral ... To nobenega ne zanima!

SUZI: Oprosti, Evelin.

MARIA: Mene pa to spominja na eno igro. Enih sedem kuharic je bilo ...

VERA: Veš, kaj?! Pa ne poslušat, če te moti!

EVELIN: Kako pa naj to naredim? Kako naj vaju ne slišim – tukej notri?

VERA: Tvoja stvar, lubica.

MARIA: *Ko je stala tam zgoraj, na strehi sveta, si je zaželela, da bi se lahko spremenila v drevo, mogočno drevo na vrhu gore. Krošnja bi se upogibala v vetru, močne korenine bi segale globoko, globoko v zemljo, čisto na drugi konec sveta.*

VERA: A si končala ti?! Škatle stojijo, ona pa fantazira v božjo mater ...

EVELIN: Meri, ne bluzi in delaj! Jaz hočem čim prej ven.

SUZI: Zadnjič me je tamali vprašal *Mami, zakaj ti ne znaš nobene pesmice? A se nisi v šoli učila?* Pa ni res, da ne znam. Znam pesmice. Evo, še danes mu bom pela. Za lahko noč bom pela.

VERA: Ne vem, ne vem. Ste slišale, da jutri pride gospod direktor na ogled poslovalnice?

SUZI: Kaj? Direktor?!

VERA: Tako je. Direktor cele regije! Tudi skladišče bo pogledal!

SUZI: Kaj?! O, ne ...

VERA: A ste čule? Direktor pride!

EVELIN: Ja, gospôda ima veliko, a dovolj nikoli.

MARIA: Razočaranje za Vero. Samo Suzi je odreagirala po pričakovanjih.

VERA: A ste slišale? Direktor cele regije!

SUZI: Cele regije?! A sem da pride?!

VERA: Baje! Tako pravijo v pisarni. Vse mora bit tip top zloženo, prej ne gremo domov!

EVELIN: Baje bi moral prit že prejšnji mesec, pa ga še nikoli ni bilo. Kje pa ima cajt za te reči? Mora na večerje in kosilca hodit z drugimi direktorji.

MARIA: Težka so pota gospodova.

EVELIN: Amen!

VERA: BAJE da pride jutri. Vse moramo porihtat.

EVELIN: Pa toliko robe ...

SUZI: Mogoče pa bodo enkrat vse pokupil. A si predstavljate? Prideš v štacuno in vse prazno. Nič.

EVELIN: Ne bit glupa. Nikol ne bodo mogli vsega pokupit!

SUZI: Samo pravim, da bi blo lepo enkrat videt prazno štacuno.

MARIA: Ja, lepo bi bilo. Taka tiha bela praznina. Res lepo.

VERA: Neumnosti klamfate! Trgovine so bile prazne, ko je bila vojna.

EVELIN: Eh, koze. Roba bo vedno tukej – VEDNO! Pa če se vse štiri na trepalnice pomečemo.

VERA: A ne bi manj čivkale in več delale? Hočem ujet svojo nadaljevanko zvečer. Vi ne veste, kako je lepa! Na morju se dogaja. Nekje dol, južno od Dalmacije. Turčija ali Grčija, kaj jaz vem. Rada gledam pristanišče in vile ob morju in lepe ladje in palme in restavracije in ...

SUZI: Oh, in sončne zahode ob morju! Ne pozabi povedat.

VERA. Ja! Oh, in sončne zahode ob morju res rada gledam!

EVELIN: Pa reči staremu, da te pelje na morje.

VERA: Ne bo hotel. On pravi, da tam ni nič. Samo vročina in kamni.

SUZI: Te razumem. Moj je bil isti.

MARIA: Lahko greste tud same na izlet ali na morje ali pač kamorkoli!

EVELIN: Evo, spet.

MARIA: Naj bo tip sam doma. Če nikamor noče, njegov problem.

EVELIN: Spet nam pametuje.

VERA: Kje pa ga morem pustit samega? Še jajca si ne zna skuhat. Pa tako star in bolan, kot je.

EVELIN: Stari seveda ni nič bolan. Postrežba mu paše, kako da ne.

MARIA: Lahko mu pa skuhaš vnaprej in daš zmrznit.

VERA: Kje pa! On ne je zmrznjenih stvari! Mu naredi slabo. Kaj me tako gledate? Ja, no, saj ... Enkrat bom pa res šla. Nekam daleč! Na eno čisto pravo potovanje.

MARIA: Super, Vera. Bravo!

EVELIN: Sicer pa ... Če lahko nekaj povem. Vera to govori že več let, pa vedno ostane doma.

VERA: Če pa ni časa! In stari je kar naprej bolan.

EVELIN: Huje kot bi imela dojenčka.

VERA: Včasih sem pa hodila dosti. Vsak mesec v Trst po stvari.

EVELIN: Švercanje robe ne šteje kot potovanje!

VERA: Tiho bodi in zlagaj! Stoječa voda se usmradi!

Zvonec za drugo izmeno, pride BIGI

SUZI: Zvonec! Čik pavza!

VERA: Ne, ni bil zvonec za pavzo! Druga izmena je.

EVELIN: Super, potem gremo dam. Aleluja!

VERA: Ne zajebavaj se. Tu bomo, dokler ne zrihtamo vsega. Pozabi na zvonec!

EVELIN: »Pozabi na zvonec«.

BIGI: Se opravičujem, a lahko malo zmotim?

VERA: Ja, kaj bi rad?

BIGI: A je to skladišče?

EVELIN: A se ne vidi, da mamo polne roke?

VERA: Kaj je?

BIGI: Za podpisat rabim tole. Katera mi bo podpisala?

EVELIN: O, jebemti, roba je tu!

SUZE: Roba, punce!

EVELIN: Roba, roba, roba!

MARIA: Pa smo spet tam.

VERA: A roba? Pa tako povej. Ja, kje pa je tisti prejšnji? Kaj je že bil – Domen? Davor? Dragan?

MARIA: Ja, nekaj na D ...

EVELIN: Denis je bil! Moj Denis! Kje pa je?

SUZI: Tvoj Denis?!

BIGI: Kdo pa je Denis?

EVELIN: Denis, moj Denis! Na njegovem mestu si!

BIGI: Tole rabim za podpisat ...

SUZI: Ne morem verjet. Denisa ni več! Vse gre v maloro.

BIGI: Samo podpis rabim. A lahko ...

SUZI: Mogoče je zbolel. Ali se poškodoval. Kaj, če so se regali podrli na njega?! Mogoče zdaj leži v bolnici. Ali pa ... v krsti!

EVELIN: Nehaj! A moraš?

VERA: Po tekočem traku se menjajo. Revež noben ne zdrži. Niso tako žilavi kot me.

EVELIN: Ej, kako ti je ime?

BIGI: Benjamin. Kličejo me pa Bigi.

EVELIN: Bigi? Zakaj pa ne Beno?

SUZI: A ti nadomeščaš Denisa?

BIGI: Kdo pa je to?

EVELIN: A si redno al samo začasno?

BIGI: Ne vem.

EVELIN: Kdo te je najel? A si preko agencije?

BIGI: Ne vem.

EVELIN: Ti nič ne štekaš. Kako si prišel sem, a?

BIGI: Preveč sprašujete. Moja funkcija je samo, da sem pripeljal robo.

EVELIN: Eh, brez veze.

MARIA: Se strinjam. Roba bi se lahko tudi kar sama pojavila.

VERA: Povej, fant. A še študiraš?

BIGI: Ne, ne študiram.

VERA: Pravilno. Če bi jaz imela sina, tud ne bi šel na faks. Kaj ti bo danes diploma?

BIGI: Šel bom študirat. Mogoče drugo leto. Če bo denar.

VERA: No, če bi jaz imela sina in bi po vsej sili hotel na faks, bi šel gotovo za odvetnika. To se danes splača. Ali pa za zdravnika!

SUZI: O, vedno sem potihem sanjala, da bi imela zdravnika!

MARIA: Eh, moje sodelavke so včasih tako ...

BIGI: Robo sem pripeljal. Podpis rabim.

VERA: Kako si priden! Če bi jaz imela sina, bi bil tudi tako priden kot ti. Stari si je vedno želel sina. Južne korenine ima in veš, kako je tam doli s temi sinovi. Pa mi ni ratalo, bog me nima rad. Strah me je bilo, ko sem rojevala. Strah me je bilo vprašat za spol. In so rekli *Čestitke gospa, deklica je!* Se mi je kar stemnilo. In potem staremu to povedat ... To mi je bilo pa težje kot mamu pokopat. Po telefonu sem mu povedala. In je bil stari čisto tiho. Tiho je bil in odložil. Ko sem prišla domov iz bolnice, sem pa videla, da je s pestjo naredil luknjo v steno poleg telefona. Pa nismo dali popraviti. Še zdaj se vidi. Da me je vsak dan opominjalo. Po tistem tudi zanosila nisem več. Ja, tako je bilo. Hčerko imava namesto sina. Pa se je že zdavnaj odselila. Daleč stran od doma in redko pride na obisk. Midva se pa tudi ne moreva tja gor voziti. Stari ne vidi več dobro, jaz pa tako nimam izpita. Malo se vidimo, res.

EVELIN: Le zakaj?!

VERA: Ni mi lahko, fant. Ni mi lahko.

BIGI: Niste vi krivi, da niste rodili fanta. Pa tud otrok ni kriv.

VERA: Kdo pa je potem kriv, da je tako? Kdo?! Povej, fant.

SUZI: Benjamin mu je ime.

BIGI: Bigi me kličejo. Robo sem pripeljal.

EVELIN: Beno se boljše sliši. No, boš ti zdaj moj tip namesto Denisa?

SUZI: Denis sploh ni bil tvoj!

EVELIN: Kaj pa ti veš? A si bla zraven?

SUZI: Prestar je bil zate.

EVELIN: Ni važno. Vsi so isti in na koncu vsi hočejo isto!

BIGI: Ej, ni treba posploševat.

SUZI: Denis je bil ... tak pravi moški. Močne roke je imel in malo govoril.

EVELIN: Pa velik preklinjal.

MARIA: V resnici je bil eno navadno šovinistično prase. Super da ga ni več!

EVELIN: Bigi si ali kako? Kar v redu si. Malo nižji od Denisa, ampak okej. Upam, da nisi sramežljiv. Če greva za tiste škatle, bo v redu?

VERA: Tamala, idi ti rajši robo prešteti, ne pa da se tu ven mečeš!

EVELIN: Slišiš, kako so nesramne? Kaj, a ti je Suza všeč? Ona bi te takoj vzela. Je že fejest obupana. Dva froca ima doma. Odkar ji je bivšega povozilo do smrti, ne more dobiti drugega.

BIGI: Moje sožalje, gospa.

SUZI: Gospa?

VERA: Kako je prijazen!

BIGI: To mora bit pa hudo, izgubit moža pa majhni otroci ...

SUZI: No, saj ni bilo tako hudo.

EVELIN: V resnici hoče povedat, da je bila sama sreča božja, da je šel! Bil je več pijan, ko pa trezen. In težko roko je imel.

VERA: Na ših tu ga je povozilo. Viličar. Bil je totalna pijan, pa se je po nesreči zavalil spodaj. Naj počiva v miru.

SUZI: Naj počiva v miru. Ni bil popoln, ampak ...

EVELIN: Daleč od tega!

SUZI: Ampak moj je bil! Moj, samo moj.

MARIA: Oprostite, moje sodelavke so včasih tako ...

EVELIN: No, kaj?

MARIA: Eh, nič. Pozabi.

EVELIN: No, kaj smo? A bi že enkrat povedala do konca?! Kakšne smo, a? Glupe, nevedne, nepismene?! Nisi nič boljša od nas ... V istem dreku, ista luzerka!

MARIA: Če misliš, da imam katero tukej za luzerko, se pa močno motiš! Za ves ta drek so krivi tisti, ki jim naše sranje koristi!

EVELIN: Bla, bla, bla! Prepozno za opravičevanje.

MARIA: Se nimam za kaj opravičit. Ti lepiš name svoje negativne projekcije o sebi.

EVELIN: Še ne bo nehala pametovat ... Kdaj bo konec tega šihta? Kje je zvonec? Zvonec za konec izmene! Zvonec, zvonec!

VERA: Kaj ti bo zvonec?! Nikamer ne gremo, dokler ne zrihtamo.

MARIA: Sranje.

EVELIN: Prekleta sranje.

BIGI: Se opravičujem, ampak jaz bi res samo en podpis prosil ... Mudi se mi naprej.

VERA: Ja, ja, seveda. Oprosti, da je trajalo. Naslednjič takoj pridi do mene, da se izogneš tem hijenam. Tako.

BIGI (odide): Hvala. Adijo!

VERA: Adijo, fant! Joj, če bi jaz imela takega sina ...

SUZI: Pa je šel.

EVELIN: Res nismo imele velik od njega.

VERA: Prekleta roba.

SUZI: Koliko vsega!

EVELIN: Prisežem, zadavila bom naslednjega, ki bo toliko pripeljal.

VERA: Katera bo preštela?

SUZI: Jaz sem včeraj.

EVELIN: Mariča je na vrsti.

MARIA: O, ne! Sem štela včeraj zvečer.

EVELIN: Večerna ne velja.

MARIA: Ne določaš ti, kaj velja in kaj ne!

VERA: A boste že nehale?! Saj nismo v kurniku, moj bog. Kaj si bodo ljudje mislili?

EVELIN: Spet cel večer tukej. Komu na čast ...

SUZI: Ne, jaz ne morem. Vera, res ne morem. Moram domov ...

VERA: Tišina, dovolj čvekanja! Zmigajte se! Hočem ujet nadaljevanko!

SUZI: Ja, ja, ja.

EVELIN: Ja, ja.

MARIA: Že gremo.

VERA: Kruha ne naredi moka ...

VSE: ... ampak roka!

VERA: In zdaj v skladišče pride kupec.

SUZI: Po pomoti seveda.

EVELIN: Vedno po pomoti.

MARIA: V življenju se marsikaj zgodi po pomoti.

KUPEC: Oprostite, lahko nekaj vprašam?

VERA: Kaj bi tale spet rad ...

SUZI: Katera ga bo nadrla?

VERA: Kaj bi radi?!

EVELIN: No, daj, malo se potrudi ...

VERA: Tristo kosmatih medvedov, kaj pa vi tukaj počnete?

EVELIN: Še bolj.

VERA: Stop! Nikamor, jebemuboga!

EVELIN: Tako ja.

VERA: Prepovedano naprej!

KUPEC: Pardon! Se opravičujem, a mi lahko pomagate? Prosim? Ne morem več.

EVELIN: Ta prehod je samo za zaposlene.

KUPEC: Prosim, samo nekaj bi rad vprašal. Ne vem, koliko ur je že minilo. Ne vem, kateri dan je! Pozabil sem na hrano, na spanje, na nič drugega ne morem mislit!

EVELIN: Norček. Zdravniku naj gre.

SUZI: Kaj pa zdaj iščete, gospod?

KUPEC: Saj, ravno to je problem! Ne morem se spomnit, po kaj sem prišel. In to me spravlja ob pamet. Mislim, da bom začel halucinirat.

VERA: Ko je moj stari še hodil v trgovino, ko še ni bil tako bolan, revež, sem mu vedno napisala na listek. Drugače je pol stvari pozabil.

SUZI: A imate slučajno listek, gospod?

KUPEC: Listek?

SUZI: A imate na listku napisano, kaj rabite?

KUPEC: Listek, listek? Ne, ne. Kje pa. Še sam ne vem. Šele ko bom to reč zagledal, bom vedel, da je prava. Mora bit nekaj posebnega. Nekaj izbranega, vrhunske kakovosti. Nekaj, kar si ne more vsak privoščiti, nekaj ...

EVELIN: A mogoče iščete set keramičnih kuhinjskih nožev? Danes imamo znižanega!

KUPEC: Ne, ni to.

SUZI: Kaj pa kletko za hrčka? Če kupite dve kletki, dobite hrčka gratis! Samo ta teden velja.

KUPEC: Ne, ne, ne.

SUZI: Hm, mogoče iščete nosečo Barbiko? Žal smo vse razprodali.

KUPEC: Ne, ne, prosim vas!

EVELIN: Kaj bi radi?! Šalico za kavo v obliki WC školjke? Zobno pasto, ki se odpira na obeh straneh? Posebne dežničke za čevlje? Pojočo Boogie ribo?!

KUPEC: Ne ne ne, nič od tega! Pomagajte mi, zmešalo se mi bo! Kdo mi lahko pomaga, prosim? A mi boste vi pomagal? A mi boste vi pomagal? Gospa, gospod?

VERA: To je pa res ena norišnica.

EVELIN: Prej sramota ...

KUPEC: Malo bi si odpočil noge. Tako sem že utrujen in vse gre narobe.

VERA: Lahko vam podarimo kupon s popusti za naslednji teden?

KUPEC: Nikamor ne grem, dokler ne najdem.

VERA: Čakajte, no! To pa ne bo šlo.

SUZI: Kaj pa recimo ... prašiča iz ocvirkov?

EVELIN: Eh, koza! Ta ni naprodaj.

KUPEC: Kaj, kako?

EVELIN: Prašiča žal ne prodajamo, je samo za okras.

SUZI: Saj res, oprost.

VERA: Aja, tisti na delikatesi ... Ne, tistga se pa ne da kupit.

KUPEC: Kako ne da kupit?

EVELIN: Ker ni naprodaj.

VERA: Ne, ni.

KUPEC: Koliko pa stane?

VERA: Nič ne stane, ker ga ne morete kupit! Nima cene.

KUPEC: Kaj pa če vam plačam trojno?

EVELIN: Kako boste plačal trojno, če nima cene? Škoda, pa tak krasen prašič.

KUPEC: Vsaka stvar ima svojo ceno! A mi lahko poveste, koliko stane vaš prašič iz ocvirkov?

EVELIN: Dobro ... Če tako želite. Mogoče se lahko dogovorimo. Kaj misliš, Vera?
Prašiča bi lahko prodali za mm ... za okroglih sto evrov!

KUPEC: Sto evrov?! Ja, no ... 100 evrov ...

EVELIN: Glejte, prašič sploh ni naprodaj. To je zelo dragocen prašič. Ročno izdelan iz domačih ekoloških ocvirkov. To je posebna priložnost za vas in posebna cena z vsemi upoštevanimi popusti. Kaj pravite?

VERA: Prašič iz ocvirkov za dušo privezat!

EVELIN: Gospod, sto evrov mi daste in pujs je vaš.

KUPEC: Ja, saj ...

MARIA: Ne morem verjet ...

SUZI: Ampak, čakajte. Me ne določamo cen. Najboljše, da greste na informacije vprašat. Tam vam bodo vse povedali.

KUPEC: No, se mi je zdelo čudno, da bi kar tukaj ... kar vam.

EVELIN: Suza!

KUPEC (odide): Bom šel vprašat v pisarno. Najlepša hvala! Zlate ste! Adijo!

VSE: Adijo! In srečno!

EVELIN: Fakof, stari bedak je imel že denar v rokah, ti pa vse pokvariš!

SUZI: Oprosti, Evelin.

EVELIN: Koza neumna! Lahko bi si razdelile.

SUZI: Nisem vedla. Nisem nalašč.

EVELIN: Vem, da nisi nalašč glupa, ampak jaz moram vseeno prenašat posledice!

MARIA: Grozno. Ne prenesem, kako jo žali.

SUZI: Oprosti ...

EVELIN: Tiho bodi! Da se slučajno ne bi začela cmerit.

MARIA: Grozno ...

VERA: Alo, zdaj pa dovolj! Konec drame. Gremo delat! Noben hudič ne bo tega zložil namesto nas! Zmigat se, takoj!

SUZI: 321, 322, 323, 324 ...

EVELIN: A moraš na glas?

SUZI: Oprosti.

VERA: Ej, kam pa ti zлагаš tole?

SUZI: K paštetam. Zakaj?

VERA: A si pogledala, če so mesne ali vegi?

SUZI: Ne vem. Nič ne piše.

VERA: Sem ti že stokrat rekla, da ...

SUZI: Oprosti, sem mislila ...

EVELIN: Daj sem. Evo, primerno za vegane. Boš eno? Ampak so zelo drage, veš.

VERA: Potem gre vse na drugo stran. Tam, kjer so vegi stvari!

SUZI: Ne, no ... Skoraj sem že fertik.

VERA: Boš pač morala še enkrat! Sama si kriva, ker ne upoštevaš navodil!

SUZI: Pofukane vegi paštete!

MARIA: A zdaj so pa paštete krive, ker ne vsebujejo trupel živali?

VERA: Ne vtikuj se še ti. Men je čist vseeno, kakšne paštete so, dokler so zložene na ta pravi polici, a je jasno? Ta prave nalepke na ta prave konzerve!

VSE SKUPAJ: In ta prave konzerve na ta prave police!

VERA: A je to tok težko?! Kaj, a bi rajši šla nazaj na blagajno?

SUZI: Ne, ne. Saj bom zložila. Ni problema.

VERA: Seveda boš. Stisni zobe in potrpi.

EVELIN: Točno! Potrpi in delaj. To se spodobi za eno navadno delavko nižjega razreda, a je tako? Se strinjate? Tako pač je. Kaj se pa nisi učila. Aja, saj res. Marička se je učila ... Hej, hej, življenje ni potica! Stisni zobe in delaj!

SUZI: Vse bom zložila, samo ne na blagajno.

EVELIN: Ni ga hujšega od blagajne!

VERA: Ja, blagajna je hudič.

MARIA: O, ga že slišim. Zdaj bo prišel govor.

EVELIN: Govor! Hočemo govor!

VERA: Suzi, govor!

MARIA: Govor, govor!

EVELIN: Glej, vsi bi radi slišali!

SUZI: A bi res radi slišal, kako je delat na blagajni?

VSE: Govor, govor!

SUZI: Vas res to zanima?

VSI: Govor, govor, govor!

SUZI: Evo vam blagajno! Cel božji dan rit tiščiš na stol in buljiš v ekran. Če stranke ne zlagajo hitro, se ti vse zjebe. Pridejo bakice in so počasne. In delaš *bip, bip, bip, hvala, nasvidenje, dober dan!* In potem se stvari nabirajo na pultu. Ni več prostora. In nehaš delat *bip, bip, bip*. In čakaš, da zložijo vse tiste vrečke ješprenčka in polente v cekarček. In ti norma pade. In potem pridejo menjat stvari. Ker je bil jogurt odprt, ko so prišli domov. Čeprav so ga sami preluknjali, ko so metal vrečke v avto. In fine gospe pridejo menjat gate za moža, ker so kupile prevelike. Vedno kupijo prevelike. Pa jim lepo poveš, da ne smeš menjat brez računa. Ne poslušajo. Stojijo tam in tiščijo tiste gate pod nos. Vrsta pa do hladilnikov. In stranke ratajo še bolj tečne. In potem, potem ti zmanjka čikov! Ta mehke Boss, seveda. Jih kupujejo po cele šteke. Pustiš rajon, tečeš k sosedi. Sodelavka zavija z očmi, češ *To si moraš prej nafilat*, bla bla bla! Vrsta do hladilnikov, zoprni pogledi. Potem ti en tip kupi pol štruce belega kruha, pašteto in tri flaše poceni vina. Pa mu zmanjka 50 centov. Ga vprašaš, kaj bo dal nazaj. Noče nič vrniti. Gleda okoli, če mu bo kdo kaj dal. Gleda mene – kaj, a naj mu jaz zalagam? Jaz z minimalcem? Pa itak mu ne bi dala, pijancu. Bog pomagaj, me spominja na bivšega! In tip kar stoji tam in bulji. Stranke za njim grdo gledajo, zavijajo z očmi. *A lahko še eno blagajno odprete?!* In jaz rečem *V redu je, gospod*. In plačam tistih ušivih 50 centov. Jaz plačam, čeprav tamaladva že tri leta nista vidla morja. Še danes mi je žal, da sem plačala, bog mi je priča! Ampak eno stvar bom rekla: Aleluja, da ne delam več na blagajni!

VSE: Aleluja! Bravo, Suza! Bravo!

EVELIN: Še Vera! Še Vera!

MARIA: Ja, Vera, govor!

SUZI: Govor, govor!

VERA: Eh, saj to nobenga ne zanima.

MARIA: Seveda jih zanima. Vas zanima, a ne? Daj, no, Vera.

VSE: Govor, govor, govor!

VERA: V redu. Če bi res radi slišal, bom pa še jaz povedala! Še nisem bila 20 let stara in sem že delala kot prodajalka. Začela sem v domačem kraju v eni majhni trgovini. Pri Čebel'ci se je reklo. In vam povem, tam je bilo vse drugač! Vsako soboto sem narezala domačo salamo in pršut. Zložila sem v delikateso, da je fejest dišal. Ob strani domače klobase. Nek fin gospod, trgovski potnik je bil, jih je vsako soboto kupil pri meni. Prinašal mi je darila. *Tole je pa zate, Veri* in v roke mi je stisnil kak paket finih damskih nogavic ali pa italijansko kavo. Oh, sobote v Čebel'ci! Otroci so jemal lizike iz kozarcev. Mame so kupovale sestavine za piškote, naročale svež kruh in žemljice, izbirale marmelade in kompote. Vse sem izvedela od njih. Kdo se poroča, kdo ločuje, kje pričakujejo otroka in katera dva soseda sta skregana. Ob sobotah samo do dvanajstih, nedelje vedno frej. Noben bedak ni ob nedeljah v štacune rinil – kje pa! To je bila še naša Jugovina!

SUZA: Ja, tako je bilo in nikoli več ne bo!

MARIA: Res me še ni bilo takrat, ampak vseeno bi nekaj povedala.

VSE: Maria, govor! Maria, govor! Maria!

MARIA: Prvo jugoslovansko žensko alpinistično odpravo je vodila komaj 26-letna Marija Frantar iz Kranja. V začetku 80-ih je bilo, Pik Komunizma v Tadžikistanu, 7500 metrov! Sedem žensk je s skupnimi močmi prišlo na vrh in doseglo jugoslovanski ženski višinski rekord. Na hrbtu več kot 20 kil. Tistim bolj majhnim se je v novozapadli sneg ugrezalo do pasu. Ko so se vrnile domov, je medije najbolj zanimalo, kako so šle lulat v hudem mrazu in če so se kot babe na kupu veliko prepirale. Pa se niso prepirale, ker so imele skupen cilj in so hotele dokazat vsem skeptikom, da lahko uspejo v vrhunskem alpinizmu!

EVELIN: Ja, in kaj ima to veze z nami? Joj, Maria ... Spet bi nekaj fantazirala v tri krasne. Gremo zlagat ...

VERA: Oh, moja Čebel'ca! Kje je že to? Več kot 15 let! Je šefica morala zapret, ker ni bilo ljudi. So hodili drugam, v večje trgovine. Bolj poceni trgovine. Odprte po cel dan. Ja, tako je bilo včasih. In nikol več ne bo.

SUZI: Nikol več ne bo fičkotov in katrc, ne bo si več mogel vsak bajte postaviti, ne bo več na pol zastoj sindikalnih prikolic, ne bo več švercanja iz Italije, ne bo več pionirčkov in Titove mladine!

VERA: Tito, ti si krao, ali si i nama dao!

EVELIN: Kako ste dolgočasne s temi štorijami *Kako je bilo lepo v socializmu*. Ljudje tega ne marajo. Vsi vemo, da ni bilo vse tako idealno.

VERA: Ti pa kaj veš, kako je bilo! Takrat se še rodila nisi.

EVELIN: Pa kaj? Na pamet vem tvoje patetične zgodbe. Misliš, da ljudje radi poslušajo kar naprej eno in isto? Še dobro, da me ni bilo takrat! Enaka med enakimi, povprečna med povprečnimi.

VERA: Ja, kaj si pa zdaj?

EVELIN: Ni važno, kaj sem. Važno je, kaj lahko postanem. Lahko postanem vse in še več. Boste že videle. Enkrat bodo vsi vedeli, kdo je Evelin.

VERA: Veš kaj, ti rajši pospravi te prazne škatle! In to takoj! Da ne vidim nobenega kartona nikjer, a ti je jasno?

EVELIN: Naj se dere, stara. Ne bo se več dolgo. Poslovodja mi je obljubila napredovanje.

VERA: Ja, napredovanje, vsi to vejo. Si že stokrat povedala. Ajmo, ajmo, počitek je za mrtve!

EVELIN: Fouš si mi, ker me ima šefica rada!

VERA: Seveda, če ji pa kar naprej ležeš nekam! Saj veste kam – kamor še sonce ne posije.

SUZI: Evelin šefici tako leze v tazadnjo, da enkrat ne bo znala več nazaj. Saj res, a ji boš rekla za rože?

EVELIN: Ljubosumne ste!

SUZI: Evelin?

EVELIN: Kaj bi rada?

SUZI: A boš rekla šefici za rože, a ne?

EVELIN: Bom rekla, ko bo kaj za to!

SUZI: Samo spominjam, da ne pozabiš.

EVELIN: Kako bi pozabila, ko mi vsak dan trikrat rečeš? Nisem še vodja izmene.
Zakaj Veri ne težiš s tem?

VERA: Sem že probala, pa v pisarni niso hotli nič slišat.

SUZI: O, če bi lahko šla na oddelek za rože! To bi blo ... tako lepo, da ne bi mogla verjet!

VERA: Suzi je vedno hotla bit cvetličarka.

SUZI: Želela sem na cvetličarsko, pa so mi vsi govorili, da sem preveč štorasta. Da ne bom znala daril zavijati pa dekorirati. Da bom vse polomila. Pa sem jih poslušala. Starše, razredničarko pa tiste svetovalke v šoli ... In sem šla na trgovsko.

MARIA: Kako si dovolijo takole zatirati otroke.

SUZI: Mi bo Evelin zrihtala oddelek za rože!

EVELIN: Jasno, da bom zrihtala.

VERA: No, super, še prej pa te škatle porihtej, da ti ne bom še desetkrat rekla.
Kolikor vem, sem še vedno jaz vodja izmene!

EVELIN: Ja, ja, ja ... Naj se šopiri, ne bo se več dolgo.

Zvonec

EVELIN: Zvonec!

MARIA: Ne vem, komu sploh zvoni.

VERA: Okej, čikpavza, potem pa dalje! Danes nobena ne gre nikamer. Jutri pride direktor in vse mora bit zloženo v nulo!

SUZI: Saj res, direktor!

EVELIN: Fak, a sploh veste, kolk je ura?! Čez pet minut se začne ponovitev Talentov!

VERA: Ponovitve so brez veze!

EVELIN: Suza, a mi daš en čik, ki v resnici sploh ni čik, ampak nek ogaben zvitek zelišč, ki praska po grlu?

SUZI: Izvoli.

EVELIN: Meri pa po svoje. Nas ignorira kot ponavadi.

MARIA: *Bila je utrujena, a je zvečer, ko je vse potihnilo, prijela za pero, da bi nadaljevala s pisanjem. Tako kot plezanje tudi njeno pisanje ni naletelo na odobravanje v javnosti. Se pač ni spodobilo. Bila je že navajena poslušati »ne, ne moreš tega, ne smeš onega«. Ko je bila še deklica, se njeni trije bratje niso smeli igrati z njo, starši je niso hoteli izobraževati, dokler jih s svojo trmo in talentom ni pregovorila in postala prva ženska študentka na izbrani fakulteti. Čeprav je bila briljantna, je nekateri profesorji niso jemali resno. Lepo je vendar, če je polovica človeštva po naravi nižje od tebe! Pisala je naskrivaj in rokopis prekrivala s prtičem, ki ga je krasila nedokončana vezenina.*

EVELIN: Vedno nekaj čečka v svoj zvezek in sanja. In misli, da ji bodo izdali knjigo.

SUZI: Da bi imela svojo knjigo! To bi bilo pa zelo nobel! Še jaz bi jo brala.

EVELIN: Kot da rabimo še en nov roman. Lahko bi v prostem času delala kaj bolj koristnega. Maria, veš kaj sem zadnjič slišala po radiu: da pri nas več ljudi na leto napiše roman, kot pa kakšnega prebere.

MARIA: Aja, zanimivo? Njen strupeni cinizem me ne bo prizadel.

VERA: Daj, pusti jo. Naj čečka, če ji paše.

SUZI: Škodilo ji ne bo. Veri, a boš letos kej vlagala kumarce?

VERA: Ne bom. Se mi ne da.

SUZI: Kaj pa paprike?

VERA: Ne da se mi več. Preveč dela in bajta smrdi po kisu.

SUZI: Prav maš. Jaz jih bom kar kupila. Ampak, samo če bojo v akciji. A bomo meli vložene paprike v akciji?

EVELIN: Ne ne, punce moje. Ne bomo se spet o kuhanju pogovarjale. Imamo tudi bolj zanimive teme za pogovore med pavzo. Televizija! Vera, povej, a ti gledaš *Talente*?

VERA: Gledam, če mi stari pusti frej televizijo.

SUZI: Jaz tud gledam! Kadar imam cajt.

VERA: Če ni slučajno fuzbal takrat. Ali pa boks. Ali pa formula.

EVELIN: Seveda mora stari gledat svoj šport, normalno. Po mojem bi si lahko privoščila tudi dve televiziji, ampak to je že druga zgodba.

VERA: Kje pa! Veš, koliko stane dodatek za sprejemnik! Se ne splača. Saj me ni toliko doma. Ko bom v penziji, si bom pa privoščila novo televizijo!

EVELIN: A bi ... navijale zame, če bi jaz nastopala na televiziji?

SUZI: Veš da bi!

EVELIN: Res?

VERA: Ti bi nastopala?

EVELIN: Jaz, ja.

VERA: Pela bi na televiziji?

EVELIN: Ja, jaz ja! Kaj tako čudno gledaš?

VERA: Kaj, a se boš prijavila?

EVELIN: Sem se že! Za naslednjo avdicijo!

SUZI: Aaaaaa! Kaj? A res?!

VERA: Ojej.

EVELIN: Ja, čist res. Pa ne samo sebe.

VERA: Koga pa še?

EVELIN: Ja, koga neki? Še tebe, Suzi, pa Maričko, vse štiri sem prijavila!

SUZI: Kaj?! Ne!

VERA: Zajebavaš!

EVELIN: Resno govorim. Vse štiri sem prijavila kot *girl band*. Na televiziji bomo!!

SUZI: Kaj?! Aaaaa!

VERA: Ma nemoj, ti nisi resna.

EVELIN: Itak da sem!

VERA: Pa ja ne misliš, da bom jaz pri teh letih skakala in se zvirala po odru?

EVELIN: Zakaj pa ne? Če lahko Madona, lahko tudi ti. Daj no, stara. Vadile bomo med pavzami in čez en mesec gremo na avdicijo! Carsko!

SUZI: Nikol nisem pela.

EVELIN: Eh, pa kaj. Ni važno. Važna je prezentacija, nastop! Pa še nekaj. Rekle bomo, da smo sestre!

VERA: Kako sestre? Saj si nismo nič podobne.

EVELIN: Vseeno! Važna je zgodba! Poslušajte, štiri sestre bomo. Jaz sem najmlajša. Mama me je imela v pozni starosti. Oče je umrl, ko sem bila še majhna. Tud mama je kmalu potem umrla, tako da si me vzgajala ti, Vera. Za to ti bom hvaležna do konca svojega življenja. Bila si mi kot mati. Če ne bi bilo tebe, bi morala v rejništvo. Hvala ti za vse!

VERA: Ne rabiš se zahvaljevat. Storila sem, kar je bilo treba. Vsak bi to naredil. Čakaj, pa saj ne bo noben zares verjel ...

EVELIN: Če bomo me verjele, bodo vsi verjeli!

SUZI: Juhu, sestre bomo!

EVELIN: Da slišim, kakšne imate pevske sposobnosti. Prva je na vrsti Suzana! Suzi, na vrsti si.

SUZI: Jaz? Kaj pa naj naredim?

EVELIN: Ja, zapoj nekaj, a ne.

SUZI: Jaz ... Čakaj, da se spomnim. Joj, nič se ne morem spomnit ...

EVELIN: Daj, na avdiciji si! No, kaj boš zapela?

SUZI: Ne vem.

EVELIN: Odpri kljun in začivkaj!

SUZI: Saj bi rada, ampak ne vem, kaj.

EVELIN: Ne me zajebavat, nimam časa za to sranje.

SUZI: Uspavanko znam.

EVELIN: Daj.

SUZI: Tole bom danes malemu zapela. Hočem reč, bi mu zapela, če bi bila doma. Tako pa me spet ne bo in ne bo imel uspavanke in ...

EVELIN: Boš že začela?

SUZI: Okej. Takole gre:

*Tiho je nočka prišla,
s polnimi jerbasi sna,
psiček je repek spodvil,
čriček je gosli pustil,
zvonček je v rosi zaspal,
zajček si v grmu postlal.
Mamica le še bedi,
dete pa njeno že spi,
mamica le še bedi,
dete pa ...*

Ne morem.

EVELIN: Suzi, zberi se. Na avdiciji si. Ne moreš zdaj jokat.

SUZI: Oprostite, samo ...

EVELIN: Čakaj. V šovbiznisu to ne gre tako. Zberi se in nadaljuj.

SUZI: Okej, dobro. V redu sem.

*Mamica le še bedi,
dete pa ...*

Ne morem.

SUZI: Tašča nikoli ne poje uspavanke. Je preveč fina. Pa še smrdi po naftalinu in poceni parfumu. Pa vedno ima mrzle roke. Danes sem ga hotla jaz pokrit in hotla sem mu zapet.

VERA: Boš jutri! Ni konec sveta. Jaz nisem nikoli pela uspavank. Včasih nismo delal cirkusa, pa so vsi gor zrasli.

EVELIN: Zdaj pa me poslušaj. To se ti ne sme dogajati na odru, pred publiko. Če hočeš kdaj uspet, se moraš znat obvladat, a štekaš? Razočarala si me.

SUZI: Ja, vem. Oprosti.

EVELIN: A bi rada nastopala? Bi rada bila na TV?

SUZI: Ja, seveda. Kdo pa ne bi?

EVELIN: Se boš morala bolj potruditi. Okej, naslednja je Vera!

VERA: Ja? Kaj?

EVELIN: A moram spet ponavljat. Na avdiciji si!

VERA: Jaz?

EVELIN: Ja, ti! To je tvoja priložnost, da končno nekaj narediš iz sebe! Dokaži, da si tudi ti lahko nekaj posebnega! Vsi ti bodo ploskali, vsi te bodo imeli radi!

VERA: Koga? Mene? O ... Vedno sem rada nastopala na šolskih proslavah.

EVELIN: Izvoli, oder je tvoj ali kako že ponavadi rečejo ...

VERA: O, kakšna čast! O, in pred toliko ljudmi! O, res lepo je bit tukaj z vami ...

EVELIN: Čas priganja.

VERA: Dobro, kaj bi pa zapela ... Bom tole, jo je pela moja mama, to znam ... Joj, ta ženska je bila dobra kot kruh. Še živa bi morala v nebesa prit – če bi ta seveda obstajala ...

EVELIN: Boš že zapela?!

VERA: Dobro, takole gre ...

*Na oknu, glej obrazek bled,
na licih grenkih solzic sled.
Zakaj pa dekle komaj dvajsetih let,
tak žalostno gledaš v svet.*

*V hribe šel je dragi moj,
s fašisti bije težek boj;
morda je v krvi obležal ...*

EVELIN: Okej, bo dovolj! Vse boš zamorila! Misliš, da ljudje hočejo to poslušat, se spominjat teh groznih reči? Folk se hoče zabavat, odklopit možgane! Domov pridejo tečni in zmatrani. In hočejo vse pozabit.

SUZI: Meni je pa lepa pesem.

EVELIN: To ni primerno za zabavni program in konec. A znaš še kakšno?

VERA: *Šivala je deklica zvezdo, zvezdo rdečo kot kri ...*

EVELIN: Ne! Drugo!

VERA: *Tito, naša svetla bojna slava ...*

EVELIN: Ne, stop! Resno? Samo še tega se je manjkalo. V redu, sem slišala dovolj.
Hm, ne vem, kako bo tole ... Okej, zdaj pa še Maria. Mariča, na vrsti si!
Maria?!

VERA: Pusti jo.

MARIA: *Hrepenenje po svobodi jo je gnalo nazaj. Na višini osem tisoč metrov čas poteka drugače. Spremeni se pogled na življenje. Želja po preživetju poganja kri po žilah, ko vse celice v telesu bolijo in hočejo več kisika. Vedela je, da je vsak tak vzpon lahko njen zadnji. Vedela je, da jo doma čaka majhen otrok. Morala se je vračati v gore, brez tega je bila samo kolesce v družbi. Lahko bi postala prva ženska na svetu, ki je stopila na vrh tretje najvišje gore sveta. A je po večdnevni borbi z mrazom, viharjem ter snežno slepoto za vedno obležala v njenem ledenem objemu, tik pod vrhom.*

EVELIN: Meri! Rabimo te! Kaj delaš?!

MARIA: Delam. Kdor dela, prestavlja gore!

EVELIN: Na vrsti si za avdicijo. Čeprav je Meri ponavadi precej dolgočasna in nima *sparkly personality*, tako kot jaz – a ni carski izraz? – ji bom vseeno dala priložnost. Maria, lahko nekaj zapoješ, izvoli.

MARIA: Ne, hvala. Ne bi pela.

EVELIN: Moraš peti, če hočeš bit z nami v *girl bandu*!

MARIA: Kakšnem *girl bandu*?

SUZI: V našem, Maria! Sestre bomo in na televiziji bomo, juhu!

MARIA: Ne vem, o čem govorite.

SUZI: Daj, no, na televiziji boš!

MARIA: Ne, hvala.

VERA: Grem stavit, da tamala ne bo odprla ust.

EVELIN: Maria, samo ti še manjkaš!

VERA: Ne bo se pustila prepričat.

EVELIN: Stara misli, da vse ve, kaj se bo zgodilo. Pa se moti ... No, Maria?

MARIA: Lahko ste tud trio!

EVELIN: Ne, ne moremo bit trio! Vsi uspešni *girl bandi* so vsaj po štiri. Tri je pač premalo. Daj, Mariči, boš?! Prosim te, lepo te prosim!

MARIA: Ne.

EVELIN: Daj, no. Vse sem že premislila. Štiri sestre bomo iz razbite družine. Povezuje nas veselje do petja in povrh smo še revne in čakamo na čudež!

MARIA: Ne morem verjet, da se še vedno pogovarjamo o tem.

EVELIN: Da napolnimo ljudska srca s svojo glasbo!

SUZI: O, kako lepo!

MARIA: Ne.

EVELIN: Marija, prosim te, to bo velik preobrat za vse nas!

MARIA: Zdaj te bom pa prosila, da me pustiš na miru. Rekla sem ne in konec!

VERA: No, kaj sem vam rekla. Kaj sem rekla?

EVELIN, SUZI: Maria, prosim! Maria!

MARIA: Ne! Nočem bit na televiziji, dol mi visi za te bedaste oddaje in zabit folk, ki jih gleda. In še bolj zabit folk, ki verjame, da jim bo en nastop spremenil življenje in jih bodo kar naenkrat vsi imeli radi. Ne, Evelin! Še vedno boš zagrenjena prasica, ki ne zna imet prijateljev! Suzi bo še naprej nesamozavestna depresivna razvalina in Vera bo dalje stregla svojemu možu in zanemarjala sebe! Ta debilen *girl band* si lahko nekam zatlačite in me končno pustite na miru!

VERA: Ko je Marija vse to povedala oziroma izkričala, ji je bilo seveda takoj žal. Ni bil njen namen, da bi nas žalila. Ampak veste kaj, meni je čist vseeno, če ji je žal ali ne. Ona tega ne bi smela. Maria, ti tega ne bi smela! Poglej, še celo Evelin si prizadela. Tega še nisem doživela, prmejduš.

SUZI: Vse bo v redu, ne še ti jokati.

EVELIN: Jaz nikol ne jokam. Dol mi visi, kaj si ona misli! Ne vem, zakaj sem jo sploh povabila, taka prasica kot sem ...

MARIA: Glej, nisem tko mislila. Oprosti.

Zvonec za tretjo izmeno

VERA: Zvonec!

SUZI: Zvonec in vsega je enkrat konec.

VERA: Konec špasa, drage dame. Delo kliče, delo! Kaj vse moramo še zrihtat danes!

SUZI: Tretja izmena, aleluja! Gremo, babe, da pridemo čim prej ven. Vera, povej mi, kako ti delaš filane paprike?

VERA: Ej, čist enostavno. Vzameš papriko in zgoraj zarežeš v krogu – ampak moraš pazit, kakšen nožek boš vzela.

EVELIN: Enkrat bodo videle ... Enkrat boste vsi videli!

VERA: Če preveč zarežeš, je konec. Basta! Najbolj važna je pa itak fila, a ne ...

SUZI: Kdaj bo že konec teh konzerv?

EVELIN: Nikoli.

SUZI: Kdaj bomo šle domov?

EVELIN: Nikoli.

VERA: Nehaj.

EVELIN: Po nepotrebnem filamo zgornjo polico. Že jutri bo treba vse dol znosit

VERA: Taka so navodila in to moramo naredit, prej ne gremo nikamer!

EVELIN: Norčujejo se iz nas. Direktorja itak spet ne bo!

SUZI: Saj res, direktor!

VERA: Jaz samo vem, kaj so naročili in kaj je za nardit. Ko se dela, se dela. A mislite, da jaz ne bi šla? Danes bi morala še zlikat, da ne govorim, da za jutri nimam skuhanu.

SUZI: Pri nas je tašča skuhala ričet za tri dni. Ona kuha, jaz moram bit pa lepo tiho. Nič ne naredim prav, vedno me kritizira. Kaj morem, če smo v njeni hiši. Njena hiša, njeno kosilo, njena pravica do besede.

EVELIN: Kako ste dolgočasne s to kuhinjo in gospodinjskimi čvekami.

MARIA: Prinesla si bom spalno vrečo in zobno ščetko.

SUZI: Kaj?

EVELIN: Spet nekaj sanja v tri dni.

MARIA: Ne bom več hodila domov. Nima smisla.

EVELIN: Komaj čakam, da zginem iz te luknje.

MARIA: Odpovedala bom najemnino. Itak hodim domov samo spat. To pa lahko počnem tud tukaj in to zastonj. Imamo umivalnik in tuš v garderobi.

SUZI: Kaj pa kuhinja?

MARIA: Imamo delikateso.

EVELIN: Saj ne misli zares.

VERA: Pražen krompir je super! Ravno prav masten.

MARIA: Bom vsaj kaj prišparala. Hočem izdati knjigo ...

EVELIN: Knjigo? Če bi jaz šparala, bi si kupila ... Kaj pa vem ... Svoj avto, da se mi ne bi bilo treba več od mat sposojat.

VERA: Oh, punce, če bi jaz našparala, bi šla na križarjenje s taveliko ladjo! *Harmony of the seas* ali nekaj takega. So mi poslali prospekte na dom – veste, kaj vse imajo tam gor? Človek ne more verjet, gor je 4D kino, pa 100 različnih wellnesov, pa 1000 trgovin, pa dvorana za drsanje, pa lepi avtomobili in noro drage restavracije – vse, kar ti poželi srce!

MARIA: Krasno.

VERA: Še prej bi si kupila svojo televizijo, se razume.

EVELIN: Najboljše, da se vse preselimo sem noter. To bi šefica debelo gledala! Če smo že zaprte sem, potem pa lahko vsaj živimo na njihov račun! Suzi – za kaj bi ti šparala denar?

SUZI: Jaz? Hm ... Da bi lahko otroka peljala v Disneyland. V Pariz! Tako si želita. Pa kupila bi jima tisto napravo za igrice igrat na TV-ju, pa ta starejšemu nov računalnik.

EVELIN: Sem vedla, da boš to rekla. Kako tipično. Vse za otroke. Kaj pa ti?

SUZI: Ne rabim nič. Otroci kar naprej nekaj rabijo. Drugi sošolci imajo, potem pa ...

EVELIN: Tudi če jima ne vem kaj kupiš, ju bo še vedno tašča vzgajala! Kdaj si ju nazadnje vidla, a? Včeraj, predvčerajšnjim? Lahko se komot preseliš sem, ne bosta niti opazila.

MARIA: Evelin! Nesramna si!

EVELIN: A ti boš meni govorila?

SUZI: Ne, prav ima ... Čist prav, grozna sem.

MARIA: A moraš? Veš, da je občutljiva na to.

SUZI: Tega vam še nisem povedala. Ne kličeta me več mami ... kar tako ... po imenu – Suzi, a si prinesla sladkarije? Suzi, a lahko gledam TV? Taščo pa lahko kličeta babi!

VERA: Pa smo spet tam: še ena izpoved revice samohranilke.

SUZI: Še lastna otroka me ne marata. In prav imata – saj nimam nič in ... nisem nič! Najboljše, da se kar fentam!

MARIA: Ko bodo počitnice, ju boš peljala na bazen in se boste imeli super.

SUZI: Na bazen, vedno samo na bazen! Pa še to samo popoldan, ker je ceneje. In s sabo si prinesemo za jest. Sovražim hladilno torbo in vso tisto kramo!

EVELIN: Suzi, ne jamraj. Če boš ubogala, delala nadure zastonj in bila lepo tiho, boš enkrat šla na svoj oddelek! Na rože!

VERA: Jah, no ... Em ... Oddelek za rože ... Em ...

SUZI: Kdaj? Ko bosta fanta že velika in ne bosta vedela, kdo sploh sem? Ne vem, kaj si mislita o meni. Strah me je. Strah, da sem majhna in šibka, da ... se me sramujeta. Ne znam se postaviti zase. Nikoli se nisem znala. Včasih, ko me ta mlajši pogleda v oči, ima tak jasn pogled, pogled, ki me pomiluje in hkrati odpušča, da bi najrajši zbežala v kopalnico in se zjokala. A je to res, da mora imeti otrok rad starše že zato, ker so ga rodili? Kdo sem jaz? Nič. Nič nisem, nič nimam.

VERA: Daj, nehaj. Kaj bi pa rada bila?

SUZI: Ne vem, nekaj. Ali nekdo. Kot tiste ženske, o katerih piše Meri. Da bi enkrat v življenju naredila nekaj pomembnega, velikega.

MARIA: Saj ni to ...

VERA: Nekaj velikega?! Bla, bla, bla! Vam jaz povem zgodbo o pravi junakinji. V začetku prejšnjega stoletja je bilo. Zinka se je rodila v revni bajtarski koči in je morala že pri sedmih letih služiti za pestro in kasneje za deklo. Ker je bila pridna, se je lahko poročila. Njen mož je bil manjši kmet, po vojni je šel v industrijo. In je podlegel pijači, kot še toliko drugih. V pijanosti ga je grabila pohota in včasih je morala biti žena vedno na uslugo, in tako so se otroci rojevali en za drugim. Zinka je sama skrbela za dom in za svojih 12 otrok! Še danes ne vem, kako ji je uspelo. Ata je večino denarja zapil ali zapravil, bog mu odpusti. Jaz sem se zadnja rodila, ko je imela mama že krepko čez 40 let, tako mi ni bilo dano, da bi jo dolgo poznala. In kako je bila zgarana, reva. Lahko povem, da je nikdar nisem videla, da bi se usedla, da bi spila čaj ali kavo. Naj počiva v miru, saj ni vedela, kaj je življenje.

EVELIN: A lahko nehamo s temi mučeniškimi zgodbami? A moram imeti slabo vest, ker mene ni nihče udaril in ker jaz nisem rodila? Niso vse mame iste. Mene je moja imela rada, dokler sem bila majhna punčka s čopki. Ko sem ji postala naporna, me je enostavno odžagala. Danes ji dol visi zame. Fotra pa nikoli nisem poznala, mi ni naklonil te časti.

MARIA: Poglejte vsi, tole je Evelin, super ženska in herojka! Oče jo je zapustil, še preden se je rodila, en kurc ga je brigalo. Mati jo je imela zgodaj, prezgodaj, kar ji je zamerila celo življenje, še danes ji vrača za svojo izgubljeno mladost – in na kakšen krut način – odreka ji materinsko ljubezen! Ampak naša junakinja Evelin je močna, ona se nikomur ne pusti. Tukaj je super Evelin!

VERA: Bravo, bravo! In ne pozabimo naše junakinje Suzane! Ostala je sama z dvema otrokoma, živi pri tašči in mora biti lepo tiho, ker je taščina hiša, taščina kopalnica in voda in elektrika, taščino je kosilo in štrudelj in zadnja beseda je vedno taščina. Suzana sovraži svoj šiht, ampak dela nadure, zato da sinovoma ne bi nič manjkalo, da lahko obiskujeta nogomet, tenis in glasbeno šolo. In da bosta dobila vsak svoj mobilni telefon, računalnik in drage tenisnike, kot se za pošteno družino spodobi!

EVELIN: Bravo, Suzi! Danes je tukaj z nami tudi superherojka Vera! To je še stara garda, ženska, ki zna poskrbeti za dom. Ženska, ki gor drži štiri vogale hiše in hkrati še gara v slabo plačani službi. Ženska, ki streže svojemu dedcu spredaj in zadaj in ga ima pod komando kot malega otroka! Ženska, ki skuha najboljše ekološke filane paprike, ki so zrastle na njenem domačem vrtu!

SUZI: Bravo, Vera! Hura za Vero! Spoznajte še super junakinjo Mario! Ona je visoko študirana. Delala je napol zastoj pri nekem spletnem časopisu, potem so

njeno rubriko ukinili. Iskala je drugje. Rekli so ji, naj se nauči razvijati mobilne aplikacije ali pa vsaj spletni marketing. Starši so jo nekaj časa podpirali, potem so jo soočili z realnostjo. Morala je vzeti prvo službo, ki je prišla na pot. Oče ji je vendar svetoval, naj gre študirati nekaj, da bo imela službo, pa ga ni poslušala. Zdaj morajo vsi nositi posledice. Oče prenaša sram, ko ga znanci sprašujejo o hčerki. Saj se nima s čim pohvaliti! Naša junakinja Maria fizično gara v skladišču. Z vsemi dodatki napraska za minimalca. Ampak ona ni obupala. V skladišču med odmori piše knjigo, obdana s škatlami ribjih paštet in kitajskega fižola!

EVELIN: Haha, nehaj, polulala se bom.

SUZI: To je herojka Maria, dame in gospodje!

VERA: Ena bolj zmešana kot druga! Delo pa stoji. A sem vam že povedala, da kruha ne naredi ...

VSE: MOKA, AMPAK ROKA! Haha!

SUZI: Si že povedala – enih 150-tisočkrat!

EVELIN: Za poscat! Na stranišče moram.

VERA: Spet? Več kot enkrat na dve uri je prepovedano hoditi!

EVELIN: Če me res tišči, daj no, stara. Mi ja ne boš štela obiskov sekreta.

VERA: Eh, pojdi, samo da ne boš spet 20 minut čepela tam.

EVELIN: Brez skrbi. Še poscat se človek ne more v miru, kam smo prišli ...

VERA: Tako, punce moje. Ura je cajt, dovolj špasa! Zavijajte rokave in poprimite, da končamo še danes.

SUZI: Robe je preveč! Nikol ne bomo zložile.

VERA: Tule so deklaracije za kitajski fižol. Na vsaki konzervi treba preveriti rok trajanja. Tu je 1000 nalepk. Ko zmanjka, greste po nove. In slučajno ne pomešate z ruskim fižolom – sta si precej podobna, tako na prvi pogled.

pride NOVINAR

NOVINAR: Dober dan! Dober dan želim! Prihajam v imenu ŠpasinšponTV-ja. Poslali so me iz oddaje *Tragične zgodbe življenja*. Oddajo seveda poznate vsi: v njej lahko gledate ljudi, ki živijo še bolj bedna življenja od vas. Poslali so me, da

tragično zgodbo danes poiščem tukaj, med skladiščnimi delavkami. To se zdi perspektiven prostor, da najdemo ljudi, ki živijo še bolj bedna življenja od vas, kajne? Da vidimo, če bomo imeli kaj sreče. Dober dan, gospa, mi zaupate vaše ime?

VERA: Vera sem. Zakaj je to važn?

NOVINAR: Gospa Vera! Kako lepo ljudsko ime! Koliko časa že delate v hipermarketu?

VERA: Zdaj bo že kakih 15 let. Vmes so trikrat prenavljali. Vsakič večje skladišče. To pomen vsakič več robe za zložiti.

NOVINAR: Aha, aha, razumem, vas matrajo, a? Gospa, za našo oddajo *Tragične zgodbe življenja* delamo raziskavo o izkoriščanju delavcev. A bi bili vi pripravljeni, da nam poveste, tukaj pred kamero ...

SUZI: Kje pa je kamera?

NOVINAR: O, brez skrbi. Vse se snema. Vse se snema. Torej, gospa Vera, ste zadovoljni s svojim delovnim mestom? Povejte odkrito.

VERA: A to bo po televiziji?

NOVINAR: Ja, seveda. V naši oddaji *Tragične zgodbe življenja*, kjer lahko gledate ljudi, ki imajo – no, saj sem že prej povedal. Je zelo gledana oddaja. Gospa, kakšne so razmere? Izpovejte se.

VERA: Razmere so ... Ja, v redu. Vse super, krasno. Štima.

NOVINAR: Brez skrbi, ne bomo razkrili vašega imena. Spoštujemo anonimnost. Povejte, se počutite izpolnjeno?

VERA: Ja, lahko bi tako rekla, ja.

NOVINAR: Aha, aha, že razumem. Pa vi, gospa?

SUZI: Jaz?

NOVINAR: Prosil bi vas, če zaupate svojo stisko našim gledalcem. V kako bednih razmerah živite? Kako ponižano se počutite? No, kar pogumno.

SUZI: Kaj? Jaz ne vem ...

NOVINAR: A se počutite kot človek?

SUZI: Jaz ... Ne vem. Nimam nobenih pritožb.

NOVINAR: Gospa, kako vam je ime?

SUZI: Ne bom povedala.

NOVINAR: V redu, gospa, spoštujemo anonimnost. V očeh vam vidim, gospa, izpovejte se!

SUZI: Kaj? No, jaz ne vem. Mislim, nič nimam za povedat. Se opravičujem ...

MARIA: Gospod novinar, nihče vas ni povabil sem ...

NOVINAR: Kaj pa vi, gospa? A bi vi delili svojo tragično zgodbo z gledalci, ki bi tako radi sočustvovali z vami? Res si želijo slišati, kako slabo vam gre.

MARIA: Nimam nobene tragične zgodbe, tako da boste morali poskusit kje drugje!

NOVINAR: Nič? Nobene solzice za naše gledalce?

MARIA: Nič! Hvala in nasvidenje!

SUZI, VERA: Nasvidenje!

NOVINAR (odhaja): Dobro, žal mi je. Naša oddaja vas bo pogrešala ... Če si premislite, pišite. Vedno smo lačni tragičnih zgodb. Pa srečno in nasvidenje!

SUZI: O, kako je bil tečen!

VERA: Podrepna muha! A je mislu, da bomo kar tako na lahko začivkale?

EVELIN: O, vidim, da brez mene samo postavate.

SUZI: Evelin!

VERA: Dolgo si se obirala! Delo pa stoji.

EVELIN: A ste me pogrešale?

SUZI: A veš, kaj se je zgodilo?! Ne boš verjela!

EVELIN: Kaj pa se tukaj lahko zgodi? So ti konzerve padle na glavo?

SUZI: Prišli so s televizije! Ta pravi novinar je bil tu in nas je spraševal!

EVELIN: Ja, pa kaj še.

VERA: Res so prišli. So nas snemali, da veš. Zamudila si! Kaj pa visiš toliko časa na sekretu!

EVELIN: Izmišljujete si.

SUZI: Res je! Vprašaj Mario!

EVELIN: Maria?

MARIA: Ja, res. Tu je bil nek novinar in nas je hotel snemat, ampak je bilo čist brez veze, tako da nisi nič ...

EVELIN: Kaj? Prišli so s televizije?! Na televiziji boste?! In nobena me ni prišla iskat. Ne morem verjet ...

MARIA: Mah, res ni bilo nič.

EVELIN: Ne morem verjet, kakšne prasice ste! Kako ste me lahko pustile na sekretu, tukaj pa snemajo za na televizijo?!

SUZI: Oprosti. Nisem vedla ...

EVELIN: Ne govori! Lahko bi bila na televiziji, če ne bi bile ve take glupe egoistke.

VERA: A smo me krive, da si čepela na sekretu?! Kar sebi in svoji tamali pripiši!

EVELIN: Lahko bi prišle pome! Pa ste preveč butaste! Sploh ti, Suzana! Ne misli si, da boš kadarkoli lahko delala na svojem oddelku – nimaš šans! Vse bi ti pocrkalo!

SUZI: Nehaj.

EVELIN: Štorasta si in zabita, tako kot so ti vedno govorili!

SUZI: Ne, nehaj.

EVELIN: Vedno boš ostala v tem kurčevem skladišču, vedno! Za drugo nisi sposobna! Pozabi na rože, slišiš? Pozabi!

SUZI: Prosim ...

EVELIN: Ne boš šla na svoj oddelek, nikoli! Nikoli, Nikoli!

MARIA: Evelin?! Kaj ti je?! A se ti je čist utrgal? Nehaj!

EVELIN: Ti se pa ne vmešavaj!

VERA: Tišina! Zdaj pa dovolj cirkusa! A vas plačujemo za čvekanje in postavljanje?!
Od zdaj naprej da se mi obračate 100 na uro! In da ste mi čisto tiho!
Premaknite te lene riti in končno začnite delat! A bi rajši čepele doma na
socialki, lenarile in cuzale državo?! Preklete lenuhinje! Golazen, prekleta!

VERA: Delaj! Hitreje, delaj, delaj! Jaz sem tu vodja izmene, jaz!

VERA: Kaj je to? Nisi prav zložila! Konzerve se morajo dotikati, dotikati! Pa deklaracije
spredaj! Da se vidi! A je tok težko razumeti?!

SUZI: Oprosti, oprosti ... Oči me bolijo. Slaba svetloba je. Zakaj so nam ugasnil ta
velike luči?

EVELIN: Ker šparajo. Dol jim visi za naše oči.

VERA: Tiho in zlagaj! V temi! V tišini! Delaj!

EVELIN: Spi se mi. Če bomo tiho, bom zaspala.

SUZI: Jaz tudi.

EVELIN: Evo, evo! Maria je zazehala! Si jo vidla?

VERA: A zehaš, Maria? Ti je slučajno dolgčas?

MARIA: Cel dan smo že tukej. A lahko vsaj zehamo v miru?

VERA: A misliš, da ne vem tega? Jaz dobro vem, kolk časa smo tle. Kaj pa uni tam v
pisarni? Vam je fino. Ni se vam treba z njimi ukvarjat. Jaz sem tista, ki mora
poslušati, če ni narejeno. Jaz kasiram, da boste vedele!

MARIA: Mhm. Uboga Vera.

EVELIN: Suzi je zazehala!

SUZI: Nisem!

EVELIN: Ja pa si!

SUZI: Nisem, nisem.

EVELIN: Pa si.

SUZI: Nisem.

VERA: Punce moje, jaz ne morem več. Ne morem več! Vsega mam poln kufer. Naj gre vse k hudiču! Jebemuboga.

MARIA: Kolk je ura? Kolko je ura?! Ura?? A ima katera uro?

EVELIN: Kaj ti bo ura? Zakaj rabiš uro?

MARIA: Moram vedet, kolk je ura. Kolk časa smo že tu? Kaj delamo? Kaj sploh počnemo v tej luknji?! Zakaj moramo to zlagat? Zakaj? A mi lahko kdo pove? A ti veš? A ti veš? Kdo mi lahko pove?

VERA: Maria!

SUZI: Maria, pššt ...

MARIA: Rada bi vedla.

Zvonec za odmor

EVELIN: A lahko čik?

VERA: Ajde.

SUZI: Aleluja.

EVELIN: *Aleluja, aleluja, aleluja!* Suzi, a daš en čik?

SUZI: Na, tle maš.

EVELIN: Suzi, sori za tisto prej. Nisem tko mislila.

SUZI: Eh ...

EVELIN: Veš ... Jezna sem bla.

SUZI: Itak si imela prav. Nikol ne bom šla na rože.

EVELIN: Ne tko govorit! Če boš lepo tiho in ubogala, te bojo ...

VERA: Ne, ne bojo.

EVELIN: Kaj?

VERA: Ne bo šla na rože.

EVELIN: Kaj govoriš?

VERA: Oddelek za rože nameravajo ukinit – se jim ne splača.

EVELIN: O, sranje.

MARIA: Pa nisi mogla prej povedat?

VERA: Ni bilo pravega momenta. Sori, tako je, nimaš kaj.

MARIA: Škoda ...

SUZI: Eh, ni važno.

EVELIN: Ti vsaj ne bo treba po zemlji brskat!

SUZI: Eh ...

EVELIN: Ne boš mela črno za nohti, to je pa tud nekaj!

VERA: Punce, katera bo kofe pila? Bom skuhala, da bomo lažje pokonci.

EVELIN: Jaz bom.

SUZI: Jaz tud.

VERA: Maria?

MARIA: Ja, prosim.

EVELIN: Ravno zdaj je moja oddaja po televiziji ... Suzi, mi boš pomagala?

SUZI: Kaj pa?

EVELIN: Pri moji zgodbi! Pri prezentaciji! Odsekala mi boš nekaj prstov na roki! A boš? Takoj bom v finalu.

SUZI: A si nora?! Nehaj.

MARIA: Ne norčuj se iz tega.

EVELIN: O, kako so dolgočasne! Človek se še pohecat ne sme. Veste, enkrat sem že bila na avdiciji. Vidla sem oglas na internetu. Avdicija za film. Ko sem prišla tja, so mi povedali, da gre za erotični film – pornič po domače. Dobila bi super plačilo. Sem razmišljala, če bi ... Pa sem zavrnila. Nisem si upala.

SUZI: Ne verjamem.

EVELIN: Res je bilo.

SUZI: Ti kar nakladaj ...

EVELIN: Eh, Suzi moja, nimaš pojma.

MARIA: Mogoče te bojo pa enkrat dali na plakat od štacune.

EVELIN: Zadnjič so dali gor tisto debelo Fani iz delikatese. V roke so ji porinil skledo in testo. Kot da ona mesi kruh. Kot da so ljudje blesavi! Kot da ne vejo, da vse dobimo zmrznjeno iz Nemčije in nekdo samo fukne v električno peč in nastavi timer.

MARIA: Norčujejo se iz ljudi.

EVELIN: Točno tako. Norčujejo se. Iz vas, iz nas, iz vseh! Kje je zdaj ta kofe? Vera? Vera?!

VERA: Kaj se dereš?

EVELIN: Daj kofe.

VERA: Sori, punce. Ni kave. Zmanjkalo je.

EVELIN: Kako zmanjkalo?! V štacuni je 10 regalov kave?!

VERA: Plina je zmanjkalo!

EVELIN: Jebemti plin! Ko bom jaz vodja izmene, bomo dobile kavomat in TV-ekran!

VERA. Ja, me prav zanima ...

Zvonec

SUZI: Zvonec!

EVELIN: Jebemti zvonec. Komu še zvoni?

VERA: A bi nehala preklinjat? Če bi te naš ata slišal, bi ti jezik z milom zdrgnil.

SUZI: Vsi drugi grejo lahko domov ...

EVELIN: Ni fer!

SUZI: Me pa tule zakopane. Ni fer.

EVELIN: Sem že jaz povedala, da ni fer. Pač lajf ni fer!

MARIA: Lajf je pač lajf. Njega nič ne zanima, ali je neki fer ali ni.

EVELIN: Ni fer! Me smo pa budale, ki vedno najebemo.

SUZI: Jaz imam vsega poln kufer! Domov grem.

VERA: Nikamer ne greš!

SUZI: O, Jezus ...

MARIA: Jaz imam idejo.

VERA: Ja?

EVELIN: Ne si preveč obetat od njene ideje.

MARIA: Pejmo vse lepo domov.

VERA: Domov?

MARIA: Pač ... enostavno nehamo delat in gremo domov. In ne pridemo nazaj, dokler nas ne bodo hotli poslušat.

EVELIN: Temu se drugače reče stavka! A bi rada stavkala?!

MARIA: Predstavljajte si: če nas ne bo tukaj, da bi zlagale, se jim bo roba nabrala do stropa in se bo vse zabasalo. Tako kot ... kot star pokvarjen sekret.

EVELIN: To bi bil prizor! A si predstavljate? Pride veleecenjeni direktor regije, se usede na sekret, se takole fino, kvalitetno podela, ker se je prej fino najedel na službene stroške v fini gostilni, in kaj se mu zgodi? Revežu se sekret zamaši!

VERA: Ja, ja, se zabaše in ne gre nikamor, ne naprej in ne nazaj!

MARIA: Gospod ne ve, kaj bi naredil. Zunaj ga čakajo poslovni partnerji, v sekretu pa voda do vrha in na sredini plava njegov veleecenjeni iztrebek!

SUZI: Težka dilema, vode ne more še enkrat potegniti, svojega dreka ne bi rad ven vlekel, noče pustiti sranja, tako kot je ...

EVELIN: In potem zagleda na steni listek: datum, ura, ime in priimek. 10. 12. ob 10.00 podpisana Sanja Mitič, ob 11.00 podpisana Sanja Mitič, ob 12.00 podpisana Sanja Mitič ... Ura je deset do enih. Rešitev! Čez 10 minut bo prišla čistilka Sanja Mitič in bo popucala njegov drek!

MARIA: In gospod direktor olajšano zapre šlic, si na hitro oplakne roke in ...

VERA: ... in veselo pride iz sekreta in se rokuje s našo poslovodkinjo, ki mu še bolj veselo leze v tazadnjo.

SUZI: In potem prideta v skladišče, avtomatska vrata se odprejo in na glavo se jima vsujejo konzerve fižola, ker v skladišču ni bilo nikogar, da bi jih pospravil!

EVELIN: Točno! Gremo domov, pa če se jim cel svet na glavo podere.

MARIA: Gremo!

VERA: Res je, klinc jih gleda vse skupaj! Saj nismo roboti!

SUZI: Jaz nisem noben robot. Človek sem. Mama sem, dva otroka imam doma.

MARIA: Ne bomo delale cele dneve samo zato, da preživimo, da imamo za hrano in položnice, pa še za to včasih zmanjka!

SUZI: Nisem robot. Zboli me, ko stvari niso poštene.

EVELIN: Dovolj imamo, domov gremo!

VERA: Domov!

MARIA. Domov.

SUZI: Nisem robot. Rada bi bila ... ne vem ... srečna.

EVELIN: Srečna. Srečna. Vsak bi rad bil srečen. To je jasno. Ampak KAKO? Kako naj bom faking srečna, to mi povejte?!

VERA: Ne deri se, tamala.

EVELIN: Pa se bom drla! Drla se bom, če mi bo pasalo! Tako ni več nobenga tukej! Samo še me smo! Edine budale!

MARIA: *Noč je bila temna, nebo prekrito z oblaki. Ni videla niti 10 centimetrov pred sabo. Vsak korak v neznano je lahko zadnji. Povsem izčrpana je obsedela v snegu in opazovala lučke naglavnih svetilk, ki so se počasi oddaljevale. Potem pa se je zgodil čudež. Oblaki so se razprli in ven je pokukal mesec, ki je obsijal pokrajino na gori s čarobno meglico svetlobe!*

EVELIN: Samo še me tu gnijemo.

SUZI: Rajši zlagaj, da gremo hitro domov.

VERA: Gremo punce, še tole zrihtamo, pa gremo res domov. Še mal stisnemo zobe, pa bo konec.

SUZI: Ja, ja, ja. Kruha ne naredi ...

EVELIN: Tiho bodi, nehaj s tem!

SUZI: Oprosti.

SUZI: O, men se tko spi. A se še kateri spi?

MARIA: Men tud.

EVELIN: Že od jutra smo tukej. Kater hudič bi to zdržal?

VERA: Samo še tole zložimo in smo fertik! Fertik, babe moje!

SUZI: Men se oči zapirajo ...

MARIA: Men tud.

EVELIN: Dajmo se kaj pogovarjat, da ne zaspimo.

SUZI: A ste gledale v nedeljo ta nov kviz?

MARIA: Ne.

VERA: Ja. Zakaj?

SUZI: Jaz sem zamudila. Tašča je hotla gledat neko butasto nadaljevanko.

VERA: Brez veze je bilo. Jaz sem zadremala zraven.

SUZI: Aja.

EVELIN: Ooo, še bolj se mi zeha. Dajmo kaj drugega. Vera, kam boš šla v nedeljo?

VERA: Nikamer. Doma bom. Imam dela na vrtu čez glavo.

EVELIN: Mater, ste dolgocajtne.

SUZI: Oooh, tko se mi zeha ...

VERA: Samo še malo, Suzi. Samo še malo.

SUZI: Ne morem več. Oprosti. Malo se bom usedla. Za deset minutk ...

VERA: Pa ne zdaj, no ... Čisto na koncu smo.

SUZI: Samo malo ... Deset minutk ...

VERA: Suzi, vstani. Vstani, ne moreš zdaj spat. Suzi!

MARIA: Pusti jo. Bomo že.

VERA: Dobro. Jaz se moram tud mal dol usest. Križ me bo fental.

EVELIN: Kaj?

MARIA: Kar daj. Usedi se. Zadremaj, Vera.

VERA: Samo da križ odpočijem ...

EVELIN: Veš kaj, to pa ne. Vse boste zaspale, Evelin bo pa garala sama. Tega filma pa ne boste gledale.

MARIA: Jaz ne spim.

EVELIN: Čik rabim ... Fak, kje ima ta Suza čike?

MARIA: Na, izvoli, imam jaz. Usedi se.

EVELIN: Hvala.

EVELIN: Kolk misliš, da je ura?

MARIA: Ne vem. Velik.

EVELIN: Busi ne vozijo več.

MARIA: Ne.

EVELIN: Niti premikat se mi ne da več. Vse me boli.

MARIA: Ja, prav paše malo sedet. V tišini ...

EVELIN: Ja.

EVELIN: Maria.

MARIA: Ja?

EVELIN: Nekaj bi te vprašala ...

MARIA: Vprašaj.

EVELIN: Obljubi, da se ne boš smejala.

MARIA: Ne bom.

EVELIN: A si se kdaj počutila, kot da imaš nekaj v sebi ... Ne vem, nekaj skritega.

Neko moč ali energijo, ki samo čaka, da bo lahko prišla ven? Ki je ne moreš uporabljat, ki tiho brbota tu notri in povzroča nekakšno močno hrepenenje? Ki je na silo zatrto. In boli, mislim to povzroča tako čudno bolečino. Tukaj notri.

MARIA: Kot ptica pevka, ki ima zavezan kljun in mora ostati za vedno nema.

EVELIN: Ja. Tako nekako.

MARIA: Vem, kaj misliš. Zoprni filing.

EVELIN: Vem, da se ti zdim neumna.

MARIA: Nehaj.

EVELIN: Nikol nisem hodila v glasbeno šolo. Mat me ni hotla vozit, ker je bilo daleč. Ne hodim na koncerte, ni časa, ni denarja. Ne maram it v gledališče, ker se počutim tako blesavo. Kot da ne spadam tja, kot da me vsi čudno gledajo. Ampak muziko imam rada. Doma pojem, ko me noben ne posluša. Če ne bi imela muzike, bi bilo vse bedno in prazno.

MARIA: Mhm. Ej, a bi mi nekaj zapela?

EVELIN: Ne vem ...

MARIA: Prosim? Daj, no.

EVELIN: Okej, naj ti bo. Tole sem se sama spomnila ...

Naredi, da bom ptica.

Ptica, ki krila razpre

in poleti drugam, daleč stran,

stran od puščave brez vode,

stran od teme brez sonca.

Naredi, da bom voda.

Voda, ki zalije pesek suh,

da bom dež, ki zalije puščavo.

Naredi, da bom sonce.

Da si svetim sama,

ko vse drugo ugasne.

EVELIN: Maria? Maria? A spiš? Eh, kurc vas gleda. Bom pa še jaz ...

Spet prva izmena

VERA: Maria, a lahko prestaviš tele gajbe? V tisti kot jih zloži, tam.

MARIA: Ja, takoj.

EVELIN: Rabim nove deklaracije!

VERA: Dobiš.

SUZI: Že vem, kaj bom v nedeljo. V nedeljo bom delala sirove štruklje. Otroka jih obožujeta. Pa fino bom zabelila z maslom in drobtinami. Nalašč bom dala velik sladkorja. Tašča ga ne mara. Itak nič ne naredim prav. Vedno mi soli pamet, kako je treba kuhat, kako je treba prati, kot da imam 12 let. Včasih bi jo ...

EVELIN: Ej, a ste že slišal tisti vic? O Mujotu pa Hasotu – kako sta šla enkrat gobe nabirat pa sta srečala medveda?

SUZI: Pa ne moreš zdaj vica govoriti! Ravno zdaj, ko jaz razlagam, kako je grozna moja tašča.

EVELIN: Zakaj ne? Vedno ponavljaš eno in isto. Vsi že vejo vse o tvoji tašči. Bodi vesela, da ti kuha in pere.

SUZI: Tvoj butasti vic pa sploh ni smešen.

EVELIN: Kako veš, če ga še nisi slišala?!

VERA: Ej, nehajta! Dela imamo za cel dan. Spet! Da ne govorim, da pride nova roba. Spet!

MARIA: Spet? Saj ne bomo imeli kam dat.

VERA: Brez skrbi, vedno se najde prostor za več robe!

SUZI: A ste slišale tole? Baje da pride jutri direktor regije pogledat našo poslovalnico!

VERA: Ej, jaz to vedno povem! Jaz sem vodja izmene, ne pa ti!

SUZI: O, saj res. Oprosti.

EVELIN: Pa ne boš več dolgo. Prav kmalu bom dobila napredovanje.

VERA: Tamala si je tole gladko izmislila. Nobenega napredovanja ne bo, dokler me bojo še noge držale.

MARIA: *Noč je bila mirna. Le tu in tam se je zaslišal piš vetra, ki je nosil snežinke po pobočju in se nežno zaganjal v šotorsko ...*

VERA: Kaj si pa tale podstopi? A imamo slučajno odmor, a?

MARIA: Oprosti, sem mislila da ... Ker vidve z Evelin ... Ker pač, no ...

VERA: Ne fantaziraj in zlagaj! Da vam še nekaj povem: jutri pride gospod direktor na ogled. Tudi skladišče bo pogledal! Vse moramo zrihtati!

SUZI: Kaj? Gospod direktor!

VERA: Ja, gospod direktor pride, da boste vedele!

EVELIN: Ne bo prišel. Še nikoli ga ni bilo.

VERA: Jutri pa baje čist zares pride. V pisarni so živčni, kot da Jezusa pričakujemo.
Dajmo, hitro zlagat! Stoječa voda se usmradi!

SUZI: Aleluja!

EVELIN: Aleluja!

Zvonec

Vera bo šla čez nekaj let v pokoj. V pokoju bo skrbela za zelenjavni vrt in kuhala ter prala svojemu možu do njegove smrti. Kmalu po moževi smrti bo zbolela za demenco. Hčerka jo bo obiskovala. Pogosteje kot prej. Mogoče bo s seboj pripeljala tudi vnuke. Spodobilo bi se. Vera jim bo kvačkala prevelike brezrokavnike, ki jih nikdar ne bodo oblekli, ker pikajo. Nikoli ne bo šla na potovanje. Preselila se bo v dom za ostarele. Ali pa se bo mogoče preselila k hčerki, da bo hči skrbela zanj, ampak ... to ni preveč verjetno.

Suzi bo čez nekaj let zbolela za depresijo. Izgubila bo službo v skladišču. Svojima otrokoma ne bo zmogla zagotoviti dostojnega preživetja. Njena tašča bo zbolela in precej hitro umrla. Rak. Zaradi hude stiske, iz katere ne bo videla izhoda, bo Suzi razmišljala o samomoru, a samomora ne bo naredila. Ne bo ga naredila, ker bi bilo to čisto preveč. Preveč bi bilo ... Suzi se bo pobrala in našla novo službo. In to ne v skladišču hipermarketa, pač pa v kakem drugem skladišču. Recimo v skladišču tovarne avtomobilskih delov.

Maria bo dokončala svoj prvi roman. Tipkopis bo pošiljala različnim založbam, običajno brez odgovora. Še par let bo delala v skladišču, potem bo zamenjala službo. Telefonske ankete. Imela bo več časa za pisanje drugega romana, ki ga bodo mogoče celo nekoč izdali. Mogoče. In mogoče bo dobila nagrado za prvenec. Mogoče pa tudi ne. Mogoče bo nehala s pisanjem in bo naredila tečaj za planinsko vodičko.

Evelin bo kmalu napredovala v vodjo izmene. Ker je vztrajna in ambiciozna, bo sčasoma postala poslovodja enote. Kot uspešna poslovodja, ki svojim šefom zagotavlja rezultate, bo terorizirala svoje podrejene in jih gnala do meja zmogljivosti. Ali pa tudi ne.

